

Na základě pozorování určitých kompozičních technik a přístupů, jež se objevují v tvorbě některých českých autorů od 80. let dvacátého století, se předkládaná práce snaží tyto jevy zařadit do kontextu světové hudby. Ve vypracovaných analýzách tří vybraných skladeb českých skladatelů práce poukazuje na specifické kompoziční zacházení s formováním hudebního času, které je následně konfrontováno s výsledky analýz dvou kompozic skladatelů zahraničních. Z tohoto srovnání vyplývá zřejmá příbuznost tendencí, které pozorujeme v české hudbě zmiňovaného období, s kompozičními postupy hudebního proudu, jež je v kontextu světové tvorby obecně nazýván nová jednoduchost.

Kromě analytické části je velký díl pozornosti věnován také historickým okolnostem vzniku nové jednoduchosti, jejím specifickým podmínkám v prostředí české hudby a výrazně též terminologickým obtížím či nejasnostem spojeným s tímto pojmem.